

Hồi 20

Thuật di hồn, chính tà lẫn lộn

Hồi lâu, hai người mới phát hiện nhóm của Đông Hải Ma Ngự đã lên thuyền rời đảo tự bao giờ. Phía xa xa, Vô Tâm mình đầy máu và cát bụi, loạng choạng từ trong đồng gạch vụn chui ra.

Vô Tâm vừa trông thấy Nhạc Quần liền loạng choạng chạy tới và mừng rỡ reo lên:

- Tiểu tử... té ra ngươi hầy còn chưa chết...

Nhưng Vô Tâm vừa chạy được vài trượng bỗng té lăn kềnh ra đất ngất xỉu.

Hai người cùng lướt lao đến cạnh Vô Tâm, đồng thanh kêu lên thảng thốt. Nhạc Quần coi Vô Tâm như anh em ruột thịt, thấy y mình đầy thương tích, khắp người không còn một chỗ lành lặn, chàng nghe lòng đau thắt cơ hồ ngất xỉu.

Phụng Hoàng công chúa cũng hết sức quý mến tấm lòng trung thành của Vô Tâm, vội móc ra một lọ thuốc bột rắc lên vết thương cho y, còn Nhạc Quần thì lo truyền chân khí cứu chữa.

Chừng sau một bữa cơm, Vô Tâm dần hồi tỉnh, nắm tay Nhạc Quần tha thiết nói:

- Tiểu tử, lẽ ra mỗi không muốn sống một mình, vì tưởng là ngươi đã chết. Nhưng giờ đây... mỗi lại không muốn chết nữa.

Chỉ vài lời chân chất ngẩn ngui ấy đã khiến Nhạc Quần và Phụng Hoàng công chúa không cầm được nước mắt cảm động, ba người cùng ôm chặt nhau thắm thiết.

Lát sau, Vô Tâm đưa tay lau nước mắt và nói:

- Tổ mẹ nó, trong lúc con địa chấn dữ dội nhất, mỗi đã bị hất văng lung tung, muốn nắm lấy ngươi mà lực bất tòng tâm, mắt thấy ngươi bị rớt xuống khe nứt, mỗi vừa định lao xuống theo thì thành linh như trời long đất lở, cả gian thạch thất sụp đổ...

Bộ mặt tái xanh của y co rúm, méo xệch, con khiếp sợ như hầy còn nguyên trước mắt, nói tiếp:

- Mồ liền bị ngắt xủ, khi tỉnh lại thì khắp người đau nhức, phát giác đang nằm giữa hai tảng đá to, mẹ kiếp, mới hay mình vừa thoát chết.

Nhạc Quần và Phụng Hoàng công chúa phì cười trong khi nước mắt dàn dụa. Vô Tâm cũng rất biết điều, thấy hai người quá sức quyến luyến, bèn lớn tiếng nói:

- Hai người hãy ở đây chờ một lát, mồ đi tìm thuyền!

Nói xong lập tức bỏ đi ngay. Hai người choàng tay qua lưng nhau ngồi xuống bãi cát, từng lớp sóng xô vào bờ, hết như những ngọn sóng tình đang lai láng trong lòng hai người.

Gió biển thổi tung làn tóc mây của nàng chạm vào má Nhạc Quần gây cảm giác nhôn nhột.

Nhạc Quần bỗng hỏi:

- Tỷ tỷ, tại sao quái nhân kia lại nuốt chiếc đồng tâm kết nhỉ?

- Tỷ tỷ cũng đang suy nghĩ về điều ấy đấy! Điều lạ lùng là chẳng những con đại anh vũ lạnh lợi cứ luôn miệng bảo quái nhân là hoàng hậu, mà quái vật cũng biết cả tên thật của tỷ tỷ!

- Tên của tỷ tỷ...

- Tỷ tỷ là Thủy Linh Phụng, Khổng Tước công chúa là Thủy Linh Uyên!

Nhạc Quần thở dài thậm thọt:

- Tiểu đệ xuất đạo chưa đầy một năm mà đã gặp phải hai điều hết sức quái lạ, thứ nhất là Hồ Tiểu Diệp dưới phẫu thuật tuyệt thế của Độc Biển Thước, trở thành một quái nhân nửa người nửa gà, rồi cuối cùng lại khôi phục nguyên trạng, nếu không chứng kiến tận mắt thì chẳng bao giờ tin được. Thứ hai là quái vật này, thân thể đàn ông mà tiếng nói lại là đàn bà, và tướng đi cũng yếu điệu như nữ nhân, lại còn tự xưng là hoàng hậu, thật là rắc rối chẳng thể lý giải được.

Thủy Linh Phụng tiếp lời:

- Tỷ tỷ cũng vốn hết sức lấy làm lạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu đó là một quái vật thì chẳng gì là lạ, hấn y có một thân tà thuật, bằng không sao bị móc đi cả mảng thịt mà không thấy đau đớn?

- Đâu chỉ có thế! Khi ở dưới thung lũng, tiểu đệ đã dùng trượng đâm thủng huyết Kiên tinh của y mà chỉ thấy chảy ra máu trắng, tỷ tỷ thấy có quái lạ không chứ?

- Máu trắng ư?

Phụng Hoàng công chúa giật mình nghiêm chỉnh hỏi lại:

- Quần đệ có trông lầm chăng?

Nhạc Quần đưa tay chỉ vào thân trượng:

- Tỷ tỷ hãy xem, đó chính là máu của quái vật!

Thủy Linh Phụng trầm giọng:

- Nguy rồi! Đây là một huyết ma, phen này y rời khỏi đảo e sẽ gieo tang tóc kinh hoàng cho sinh linh!

Nhạc Quần giật nảy mình:

- Huyết ma? Huyết ma gì?

Thủy Linh Phụng lẩm bẩm:

- Trước kia tỷ tỷ có xem trộm một quyển quái thư của phụ vương, vẫn tự hết sức kỳ dị, nhưng phụ vương có chú thích Hán văn bên cạnh, mới biết đó là văn tự của nước Quy Từ...

Nhạc Quần thảng thốt:

- Sao? Nước Quy Từ ư? Khi này ở dưới thung lũng con đại anh vũ có bảo trên chiếc hộp của quái vật là chữ của nước Quy Từ...

Thủy Linh Phụng nghiêm mặt:

- Vậy là đúng rồi! Trong quyển quái thư của phụ vương có ghi chép một thứ Di hồn thuật, theo tâm pháp thì dường như không hẳn là tà đạo bàng môn, phải là người có võ công cao tuyệt mới sử dụng được.

Nhạc Quần lắc đầu:

- Chỉ cần nghe cái tên Di hồn thuật thì có thể khẳng định là bàng môn yêu thuật rồi!

Thủy Linh Phụng đưa tay vén mái tóc nghiêm chỉnh nói:

- Không! Theo quyển quái thư ấy nói, phàm là cao thủ võ lâm đã luyện môn tâm pháp này khi tính mạng bị lâm nguy, chỉ cần còn một hơi thở là có thể chuyển linh hồn của mình sang thân xác kẻ khác, tốt nhất là kẻ có nội công không thâm hậu bằng. Kẻ đó thân xác bề ngoài vẫn hệt như trước, nhưng tâm tính thì đã hoàn toàn đổi khác. Tuy nhiên, nếu nội công của hai người tương đương thì nguy to...

Nhạc Quần bật cười:

- Tỷ tỷ, đó chẳng phải xem tiểu đệ như là trẻ con sao? Trên cõi đời làm gì có chuyện hoang đường như vậy chứ?

Thủy Linh Phụng nghiêm mặt:

- Quần đệ lầm rồi! Lúc bấy giờ tỷ tỷ cũng không dám tin điều quái dị như vậy, song trong quyển quái thư ghi chép rất rõ ràng, và Hán văn chú giải là nét bút của phụ vương.

Nhạc Quần đăm đăm nhìn vào mặt Thủy Linh Phụng, thấy nàng ra chiều hết sức nghiêm túc, chẳng có vẻ gì giỡn cợt cả, bèn gượng cười nói:

- Tỷ tỷ vừa bảo nếu công lực hai người tương đương nhau thì nguy to là nghĩa là sao?

Thủy Linh Phụng nghiêm giọng:

- Trong quái thư ghi rằng, nếu công lực đôi bên ngang nhau thì trong tâm thức sẽ xảy ra sự xung đột kịch liệt, hề bị kích động là giết người uống máu, tàn sát sinh linh. Cả thể chất cũng biến đổi, huyết dịch trở thành màu trắng, trên mình chỉ có một nơi chí mạng, ngoài ra các bộ phận khác đều không còn cảm giác đau đớn.

- Ô! Vậy quái vật ấy chính là sản phẩm của Di hồn thuật rồi, chả lẽ y quả là...

Thủy Linh Phụng xót xa rơi lệ:

- Có thể lắm! Nghe nói mẫu hậu qua đời lúc tỷ tỷ vừa lên sáu, phụ vương bảo là chết vì bạo bệnh. Nhưng võ công của mẫu hậu còn cao hơn phụ vương, mà một cao thủ võ lâm đường như chẳng thể chết vì bệnh được. Do đó tỷ tỷ lâu nay vẫn luôn thắc mắc về điều ấy, song hai chị em đều không dám hỏi, sợ làm phụ vương đau lòng.

Nhạc Quần xiết chặt tay Thủy Linh Phụng:

- Ý tỷ tỷ muốn nói là mẫu hậu lúc sắp chết đã ký thác linh hồn vào người quái nhân kia nên y mới có giọng nói nữ nhân phải không?

- Đúng thế! Có ba lý do, thứ nhất là quái nhân nói tiếng nữ nhân, đánh không chết và có máu trắng; thứ nhì là con đại anh vũ cũng bảo y là hoàng hậu; theo trí nhớ của tỷ tỷ, khi xưa dương như trong cung có một con anh vũ màu đỏ, nhưng không to đến thế; điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, quái nhân đã rơi nước mắt khi trông thấy chiếc đồng tâm kết và gọi thẳng nhũ danh của tỷ tỷ, cuối cùng lại nuốt chửng chiếc đồng tâm kết...

- Điều đó đâu có gì lạ, y là một yêu quái thì làm gì có nhân tính kia chứ!

Thủy Linh Phụng lắc đầu:

- Không! Chiếc đồng tâm kết vốn là vật đính hôn giữa phụ vương và mẫu hậu khi xưa. Lúc tử tử vừa chào đời đã được đeo trên cổ, qua đó đủ thấy mẫu hậu đã xem trọng tử ngang với chiếc đồng tâm kết, dĩ nhiên là có ấn tượng rất sâu đậm. Theo tử tử suy đoán, nếu người này quả đúng là thể xác ký thác linh hồn của mẫu hậu, có lẽ nội công kém hơn mẫu hậu đôi chút nên ngoại trừ thân xác bề ngoài, tất cả đều giống như nữ nhân và còn nhận biết tử tử...

Lúc đó, Vô Tâm kéo đến một chiếc thuyền nhỏ, ba người trèo lên rời khỏi đảo.

Nhạc Quần vẫn không dám tin, song lại chẳng có lý do phản bác, bèn nói:

- Vậy thì tử tử phải biết tâm địa hiểm ác của Đông Hải Ma Ngu Thạch Lỗi chứ?

Thủy Linh Phụng gật đầu:

- Đã biết từ lâu rồi! Lão ta dùng sinh mạng của cha để uy hiếp, bắt buộc tử tử phải trả lời theo vẻ mặt của lão ta. Quần đệ, tử tử chẳng đã dặn đệ rồi đó sao? Bất luận xảy ra đại sự gì thì cũng phải tin tưởng nơi tử tử, bởi tử tử đã thuộc về Quần đệ rồi...

Nhạc Quần áy náy:

- Phụng tử, xin hãy lượng thứ cho tiểu đệ! Tiểu đệ quá ư khờ dại và xuẩn ngốc, nghĩ lại càng thêm hổ thẹn, thật không xứng đáng với tình yêu của Phụng tử!

Thủy Linh Phụng nhoẽn miệng cười, nước mắt vẫn còn ngập bờ mi, dịu dàng nói:

- Không! Quần đệ, tình yêu càng sâu đậm thì hờn trách nhau càng nhiều! Tử tử rất hiểu, chẳng những không trách cứ mà còn cảm kích Quần đệ là khác!

Nhạc Quần thẹn đỏ mặt:

- Cảm kích tiểu đệ, tử tử mỉa mai đó ư?

Thủy Linh Phụng mặt ửng hồng:

- Không đâu! Phụ nữ rất mẫn cảm, nhất là đối với tâm lý của người khác phái thì tinh tế hơn nam giới nhiều, có thể đo lường chuẩn xác tình cảm của đối phương...

Chưa dứt lời đã ngã vào lòng Nhạc Quần. Chàng âu yếm hôn nhẹ lên mái tóc mượt mà kia, thì thào:

- Tử tử, hai ta thề nguyện trọn kiếp sẽ không bao giờ lìa xa!

- Phải rồi, xa Quần đệ, tử tử cũng như là kẻ mất hồn vậy. Khi Quần đệ sắp sửa động thủ với Thạch Lỗi, tử tử đã lo sợ ghê gớm, về sau Quần đệ khích phụ vương ra tay thì tử tử mới thấy yên tâm, bởi biết chắc Quần đệ không bao giờ hạ độc thủ đối với phụ vương

Nhạc Quần bùi ngùi:

- Thật không ngờ võ công của Thạch Lỗi lại cao hơn lệnh tôn khá nhiều, đấu tiểu đệ có vận hết công lực bình sinh thi triển chiêu kỳ học kia, cũng chưa chắc đã thắng nổi lão ta.

Thủy Linh Phụng khẽ lắc đầu:

- Nhận xét của tử tử lại khác, theo tử tử được biết, lẽ ra võ công của Thạch Lỗi không thể nào cao hơn phụ vương, bởi có một lần chính mắt tử tử đã trông thấy Thạch Lỗi quỳ trước mặt phụ vương trong mật thất, tuyên thệ tuyệt đối trung thành!

Nhạc Quần chau mày:

- Đó có lẽ là tâm khẩu bất nhất, tiểu đệ thấy Thạch Lỗi hết sức bất kính với lệnh tôn, lão ta từng ngông cuồng nói là với tài nghệ của lệnh tôn, đấu có xách giày cho lão thì lão cũng còn chê là vụng về...

Thủy Linh Phụng vẫn khẽ lắc đầu:

- Theo nhận định của tử tử, mối quan hệ giữa hai người rất là vi diệu. Khi chỉ có hai người, Thạch Lỗi hết sức cung kính đối với phụ vương, song ở trước mặt mọi người thì lại tỏ ra rất ngạo mạn, như thể hết sức bất kính.

Nhạc Quần nghiêm giọng:

- Chẳng lẽ giữa hai người có âm mưu gì hay sao?

Thủy Linh Phụng lại lắc đầu:

- Phận làm con lẽ ra không nên nghi ngờ cha mình như vậy, đúng chứ? Tử tử dám đoán chắc, võ công của phụ vương trội hơn Thạch Lỗi nhiều!

Nhạc Quần ngó người:

- Chẳng lẽ việc tiểu đệ đấu ngang tay với lệnh tôn là do ông ấy đã nương tay ư?

Thủy Linh Phụng gật đầu:

- Rất có thể! Ít ra phụ vương cũng còn vài chiêu tinh túy chưa thi thố, và cũng không hề truyền cho tử tử!

Nhạc Quần lắc đầu:

- Theo tiểu đệ nhận thấy, dường như lệnh tôn đã bị Thạch Lỗi khống chế...

Thủy Linh Phụng ngắt lời:

- Không đâu! Lần nọ tử tử đã nghe trộm phụ vương và Thạch Lỗi bàn về việc Tam sắc độc bào, phụ vương đã ra lệnh cho Thạch Lỗi phải cấp tốc học lén tâm pháp đó và phen này lão ta đưa tử tử và Lục Bình đến Ngự Quang đảo, có lẽ cũng chính vì việc ấy.

Nhạc Quần kinh hãi:

- Ý của tử tử là sở dĩ lệnh tôn chiêu Lục Bình làm phò mã là nhằm mục đích moi lấy tâm pháp Tam sắc độc bào của y phải không?

- Đúng thế! Tử tử cho là Thạch Lỗi đã thi hành mệnh lệnh!

Nhạc Quần nhớ lại thái độ chán chường của Tiêu Diêu Quân, lòng vẫn không tin, bèn hỏi:

- Vậy thì mọi sự xảy ra cùng với việc trôi đi trong quan tài thật ra là...

Thủy Linh Phụng đưa ngón tay xỉa nhẹ vào trán Nhạc Quần, then thùng nói:

- Lẽ dĩ nhiên đó là hai chúng ta, còn Uyên muội cũng rất yêu Quần đệ, ngay khi chúng ta đang hôn mê, Uyên muội đã vào trong áo quan thay cho tử tử, và cỗ áo quan kia được vận chuyển theo đường bộ đến bãi biển, rồi sau đó dùng thuyền kéo lên đảo.

Nhạc Quần chau mày không hiểu:

- Đó... đó là vì lẽ gì?

Thủy Linh Phụng áo não:

- Đó chính là nguyên nhân chủ yếu đã khiến tử tử nghi ngờ phụ vương. Uyên muội giả mạo tử tử là do mệnh lệnh của Thạch Lỗi! Quần đệ phải biết, hai chị em tử tử đều chịu sự điều khiển ngấm ngấm của Thạch Lỗi, là bởi phụ vương đã bị lão ta uy hiếp. Hai chị em từng hỏi phụ vương nhiều lần về vấn đề ấy, song phụ vương đều trả lời là các người chớ có thắc mắc!

- Do đó mà tử tử đã hoài nghi mối quan hệ giữa lệnh tôn với Thạch Lỗi, và cái chết của lệnh đường như cũng có liên quan đến họ phải không?

- Phải! Tử tử nhận thấy cái chết của mẫu hậu hết sức ly kỳ...

Nhạc Quần bỗng kêu lên:

- Ra thế! Thảo nào quái vật ấy đã bảo là thật không ngờ tử tử cũng giống hệt như lệnh tôn vậy!

Thủy Linh Phụng buồn bã gật đầu:

- Nếu quái vật ấy chính là linh hồn phò thể của mẫu hậu, thốt ra câu ấy chẳng phải không có nguyên nhân đâu!

- Còn con đại anh vũ lại gọi quái nhân là cây đồng tiền thì nghĩa là gì?

Thủy Linh Phụng ngơ ngẩn lắc đầu:

- Điều ấy thì tử tử chẳng thể hiểu được!

Nhạc Quần chau mày:

- Chúng ta đã bị trúng phải Tam sắc độc bào, tại sao lại không chết?

- Đó là vì Uyên muội đã lấy được thuốc giải ở Lục Bình và cho chúng ta uống vào!

- Vậy là Lục Bình đã tiết lộ tâm pháp Tam sắc độc bào với Thạch Lỗi rồi ư?

- Tử tử cũng chẳng dám khẳng định, bởi lẽ Lục Bình đã có học môn công phu ấy hay không, đến bây giờ tử tử cũng chưa biết.

Vô Tâm đang cầm chèo ở phía sau bỗng lớn tiếng nói:

- Đã sắp đến rồi, chúng ta đi đâu đây?

Thủy Linh Phụng ngoái lại đáp:

- Dĩ nhiên là đi kiểm quái vật kia, tìm hiểu rõ ràng xem có phải là linh hồn phò thể của mẫu hậu hay không, hầu tìm cách trừ đi!

Nhạc Quần nghiêm nghị:

- Nếu đúng là linh hồn phò thể của lệnh đường thì sao?

Thủy Linh Phụng thoáng ngần người, đoạn xót xa nói:

- Điều ấy.. chính tử tử cũng chưa nghĩ ra được cách nào vẹn toàn, đành phải đi tìm phụ vương để xem lão nhân gia có cách gì hay không?

- Theo lời Thạch Lỗi, gia sư Tây Bắc Phong là giả mạo, và rất có thể là người thật vẫn chưa chết. Thật hay giả hiện giờ cũng khó mà đoán được, chuyện này vào Trung Nguyên cũng cần phải lưu ý!

Vào đến bờ, ba người bỏ thuyền đi đường bộ, dọc đường hỏi thăm, quả nhiên trong mấy ngày qua đã có hơn mười nông dân và tiểu phu táng mạng. Những kẻ xấu số thấy đều bị chộp vỡ sọ hút sạch bộ não.

Nhạc Quần nghiêm nghị nói:

- Chúng ta phải đuổi theo gấp, quái vật này đã lạm sát thường dân vô tội, thật ngoài sức tưởng tượng của tiểu đệ!

- Đó còn là việc nhỏ. Quái vật càng ăn nhiều óc thì công lực càng gia tăng, và hung tính càng lớn. Nếu ăn vào từ một trăm bộ óc trở lên, dù là Đại la thiên tiên hạ phàm cũng không làm gì được.

Nhạc Quần kinh hãi:

- Vậy có nghĩa là không một ai chế ngự được sao?

Thủy Linh Phụng gật đầu:

- Có lẽ là vậy. Đó là theo sự ghi chép của quyển quái thư kia, trừ phi có người của nước Quy Từ đích thân đến đây.

Đêm thứ năm lại đến với mặt đất, vàng trắng rải những tia sáng nhàn nhạt xuống khắp vùng rừng Phục Ngưu sơn, cảnh vật mông lung như phủ một lớp the mỏng.

Vô Tâm bỗng lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, hai người chỉ lo trò chuyện, cũng phải ăn chút gì đi chứ!

Nhạc Quần vòng tay qua lưng Thủy Linh Phụng:

- Cũng được! Tỷ tỷ, ta hãy nghỉ ngơi chốc lát nhé?

Thủy Linh Phụng đưa tay chỉ về phía xa:

- Hãy xem, đằng kia có một người đang tiến tới!

Nhạc Quần liền phóng mắt nhìn, quả nhiên có một bóng người đang đi về phía họ với một tốc độ không nhanh lắm, thì ra là một thiếu nữ cõng trên lưng một lão đầu.

Tuổi tác giữa hai người quá ư chênh lệch nhau, lão già thì quá già, thiếu nữ thì quá trẻ, nhìn kỹ ra là Độc Nhân Ngự Đào Tiểu Hồng.

Nhạc Quần chợt nhớ lại lúc ở Tương Dương mình đã bỏ hai viên trân châu vào trong giày nàng ta, khiến nàng ta tức giận bỏ đi. Và nàng ta cũng từng giả mạo mỹ nam tử để ứng tuyển phò mã ở núi Hồ Nha.

Nhạc Quần thầm nghĩ, y thị đã cùng cánh với bọn Tương Dương Tam Tuyết, rõ ràng cũng chẳng phải là nhân vật chính phái, do đó chàng đã làm ngơ như không quen biết.

Chốc lát hai người đã đến gần, chỉ còn cách không đầy năm trượng. Ông lão nhỏ nhắn trên lưng Đào Tiểu Hồng có dáng vẻ hết sức khô hài, đôi mày trắng dài phủ cả mắt, hàm

râu bạc thưa rử trên tóc Đào Tiểu Hồng, quả đúng là hồng nhan bạch phát, hết sức trái ngược nhau.

Bổng ông lão nhỏ nhắn nói:

- Tiểu Hồng, hấn ngươi đã mỏi mệt lắm rồi, chúng ra cứ việc ở đây mà nghỉ ngơi. Tục ngữ có câu, thầy chùa hãy đi theo hung nhân! Bên cạnh có một bậc hung nhân, bảo đảm không bao giờ gặp kẻ cướp cả.

Thủy Linh Phụng và Nhạc Quần cùng đưa mắt nhìn nhau, biết tiểu lão đầu này có ý xiên xỏ. Những thấy Đào Tiểu Hồng đặt ông lão xuống, cung kính nói:

- Lão nhân gia nói ai vậy?

Tiểu lão đầu thân nhiên nói:

- Khi xưa Tây Bắc Phong hùng danh lừng lẫy, toàn cõi võ lâm đều khiếp sợ. Những món đồ chơi của người ta rất là độc đáo, ai không phục cũng đành trơ mắt nhìn, chẳng biết làm sao hơn!

Nhạc Quần sầm mặt, vừa định phát tác thì Thủy Linh Phụng đã kéo nhẹ tay chàng và lên tiếng trả đũa:

- Quần đệ bận tâm làm gì cái hạng điên khùng ấy?

Đào Tiểu Hồng lấy gói lương khô và bình nước uống cung kính trao cho tiểu lão đầu, trừng mắt nhìn Thủy Linh Phụng và nói:

- Y thị mắng lão nhân gia kia, hãy để tiểu nữ giáo huấn y thị một phen nhé?

- Ngươi chưa đủ khả năng đâu, có một bậc hung nhân ở cạnh bên, chúng ta không trêu nổi đâu!

Nhạc Quần tức giận:

- Tiền bối nên thận trọng lời nói, phải biết môn hạ của Tây Bắc Phong sức chịu đựng có hạn!

Tiểu lão đầu thở dài:

- Quả đúng là một bậc hung nhân, sức chịu đựng có hạn mà cũng dám tự xưng là trang hiệp nghĩa, rõ là nực cười quá! Nhưng cái bụng của lão phu đã đói lắm rồi, không còn đủ sức để mà cười được nữa!

Tiểu lão đầu bỏ lương khô vào miệng nhai ngấu nghiến, uống nước ừng ực ra chiều rất ngon lành.

Vô Tâm không nén được lửa giận, lớn tiếng:

- Tổ mẹ...

Sự nhớ lời dặn của Nhạc Quân, vội kìm lại, trầm giọng nói:

- Lão quái vật cứ mắng xiề mắng xỏ người ta là nghĩa lý gì hả?

Tiểu lão đầu ngẩng lên nhìn Vô Tâm, đoạn cười nhạt:

- Cũng khá là trung thành đấy, nhưng chỉ là phường giá áo túi cơm hơn không kém, thật xứng cho mấy chiêu tuyệt học của Tây Bắc Phong.

Nhạc Quân giật nảy mình thảm nhủ:

- Lão quái vật này ngay cả việc mình đã truyền võ công cho Vô Tâm cũng biết tổng, hẳn phải có lai lịch lớn đây!

Thủy Linh Phụng cười khẩy:

- Bốn cô nương nhận thấy chính lão mới là một yêu quái không hơn không kém, đã chẳng còn sống bao lâu nữa thì hà tất phí phạm lương thực, chết quách cho rồi!

Tiểu lão đầu so vai:

- Không sai! Già mà không chết thì là yêu nghiệt, nhưng chết rồi mà âm hồn không tan, nhập vào trong người một huyết ma, khắp nơi lạm sát kẻ vô tội, ăn óc tủy loài người, chẳng hay có kẻ được là yêu quái chẳng?

Thủy Linh Phụng và Nhạc Quân đều giật mình kinh hãi, không dám xem thường tiểu lão đầu nữa. Thủy Linh Phụng nhướn mày trầm giọng nói:

- Lão quái sao lại biết việc ấy?

Tiểu lão đầu lớn tiếng:

- Lại lão quái! Tiểu Hồng, hãy thay lão phu giáo huấn y thị một phen cho biết tay!

Đào Tiểu Hồng liền ứng tiếng bước tới, lạnh lùng lườm Nhạc Quân và nói:

- Nếu các hạ cảm thấy đau lòng thì hãy cứ xáp vào một thể, bốn cô nương chẳng bận tâm đâu!

Nhạc Quân cười nhạt:

- Chớ khoác lác, với tài nghệ của cô nương, có tiếp nổi ba chiêu của nàng hay không thì cũng còn là vấn đề đấy!

Đào Tiểu Hồng nhướn mày, quay về tiểu lão đầu nói:

- Lão nhân gia nghe thấy chẳng?

Tiểu lão đầu gật gù:

- Tất nhiên là nghe rồi! Dầu sao thì nói khoác đầu có mắc tội chết. Nhưng có điều là từ trong miệng của môn hạ Tây Bắc Phong thốt ra thì lại khác

Nhạc Quần cố nén cơn giận, chỉ thấy Đào Tiểu Hồng tha thuột đi đến trước mặt Thủy Linh Phụng, ọ lụng cười khúc khích.

- Quả đáng kể là nguyệt thẹn hoa nhường, chim sa cá lặn, chẳng trách Nhạc Quần đã không màng đến huyết thù của sư môn mà bám riết theo.

Nhạc Quần tức giận quát:

- Tiện tỳ nói bậy bạ gì thế hả?

Tiểu lão đầu lạnh lùng:

- Nàng ta chỉ nói lên sự thật thôi, vậy mà ngươi lại phồng mang trợn má, đủ thấy câu "trung ngôn nghịch nhĩ" quả là đúng vô cùng.

Nhạc Quần nhận thấy tiểu lão đầu này mặc dù lời lẽ ẩn chứa thiên cơ, rất có lai lịch, song lão ta lại đi cùng với Đào Tiểu Hồng, xem cũng chẳng phải là nhân vật chính phái, bèn chẳng thèm để ý đến nữa.

Đào Tiểu Hồng cười khẩy:

- Vào canh ba đêm mai tại Điếu Khách cốc trong Hùng Nhĩ sơn có một thịnh hội chưa từng có. Ba vị nếu hứng thú thì hãy đến đó xem thử, đến lúc đó sẽ rõ ai là yêu quái ngay!

Nhạc Quần chột động tâm, trầm giọng:

- Cô nương muốn nói quái nhân ăn óc người phải không?

Tiểu lão đầu bỗng thở dài:

- Dầu sao thì nữ tử cũng phải bênh vực cho trượng mẫu nương, rõ ràng là yêu quái mà lại cố nói là quái nhân.

Đào Tiểu Hồng cười khẩy:

- Cứ đến đó thì sẽ rõ. Xem chương đây...

Một chương tung ra hết sức nhẹ nhàng, Thủy Linh Phụng đã biết rõ võ công của nàng ta nên không hề nao núng chỉ với năm thành công lực phóng chương ra nghênh tiếp.

- “Bốp!” Kinh phong xô ra tứ phía, cát đá tung bay mù mịt, Thủy Linh Phụng lão đảo, giật lùi một bước dài, còn Đào Tiểu Hồng vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nhạc Quần kinh hãi thâm nghĩ:

- Thật không ngờ cách biệt chưa bao lâu mà võ công của y thị đã tăng tiến vượt bậc thế này, song nếu nội lực y thị vẫn như trước kia thì Linh Phụng vẫn có thể thủ thắng!

Thủy Linh Phụng tuy bị đẩy lùi, song vẫn không tin võ công của Đào Tiểu Hồng lại cao hơn mình, đồng thời nàng cũng chẳng rõ Đào Tiểu Hồng đã sử dụng bao nhiêu thành công lực. Nàng quát lên một tiếng lạnh lạnh, phóng ra một chưởng với tám thành chân lực.

Đào Tiểu Hồng thoáng nhướng mày, ra chiều đầy tự tin. Nhạc Quần bất giác chau mày, dự đoán lần này Thủy Linh Phụng vẫn khó thể chiếm được thượng phong.

“Bùng!” Cát đá bay mù mịt, Thủy Linh Phụng lão đảo một hồi mới gắng gượng trụ vững lại được, nhưng Đào Tiểu Hồng vẫn đứng yên bất động.

Nhạc Quần cười khẩy:

- Phụng tử, hãy để tiểu đệ thử xem!

Tiểu lão đầu cười hăng hắc:

- Chưa đến ba chiêu đã muốn đánh hòa rồi, điều ấy hẳn trái ngược với khí phách của Tây Bắc Phong!

Thủy Linh Phụng cười khẩy:

- Bồn cô nương không tin y thị tiếp nổi chưởng thứ ba...

Phen này nàng tập trung hết mười hai thành chân lực, phóng chưởng bổ ngang ra. “Bùng” một tiếng vang dội, trong cát bụi mịt mờ, hai người cùng loạng choạng lùi sau một bước dài, chẳng ai chiếm được thượng phong.

Thủy Linh Phụng xưa nay vốn rất tự phụ, là người nổi bật trong giới nữ lưu trẻ hiện nay, vừa qua đã gom hết sức lực mà cũng chỉ đấu ngang tay. Giá như chiếm được một chút ưu thế dù nhỏ nhoi thì cũng khiến nàng dễ chịu hơn.

Nhạc Quần sải bước tiến tới trầm giọng nói:

- Thật không ngờ chỉ mấy tháng không gặp mà tài nghệ của cô nương đã tăng tiến kinh người đến thế, Nhạc mỗ cũng muốn được lĩnh giáo một phen!

Đào Tiểu Hồng ngăn người, đoạn lùi sau một bước nói:

- Tôi không động thủ với các hạ!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Tại sao? Phải chăng là không dám!

Đào Tiểu Hồng chẳng phải là không dám. Chẳng qua nàng không muốn xung đột với Nhạc Quần, bởi hãy còn ôm ấp một chút hy vọng đối với chàng.

Tiểu lão đầu bỗng lồm liệt đứng lên lớn tiếng nói:

- Nếu tiểu tử ngươi có hứng thú, hai ta hãy thử xem! Đẳng nào thì lão phu có chết cũng chẳng sao, kéo làm phí phạm lương thực.

Nhạc Quần trầm giọng:

- Lão quái, lẽ nào Nhạc mỗ lại đi hiếp đáp người già cả?

Tiểu lão đầu hiện ngang tiến tới, đôi mày thọ lão nhướng lên nói:

- Tiểu tử, khẩu khí khá to đấy, ngươi liệu chừng có thể tiếp nổi ba chương của lão phu chăng?

Nhạc Quần cười khẩy:

- Nếu lão không phải chán sống, định tìm cơ hội tự sát, thì Nhạc mỗ tiếp vài trăm chương của lão cũng có hề gì?

Tiểu lão đầu gật gù:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy mới là môn hạ của Tây Bắc Phong chứ. Hãy xem chương...

"Vù" một tiếng, chương kinh vô cùng mạnh mẽ, Nhạc Quần giật mình kinh hãi, vội dồn mười thành chân lực nghênh đón.

"Ầm!" Cát đá biến thành một cơn lốc xoáy khủng khiếp. Nhạc Quần cắn răng lùi sau hai bước, cảm thấy cổ tay cơ hồ gãy lìa.

Song chàng không hề thối chí, lại tập trung mười hai thành chân lực tung ra một luồng kinh phong. Chỉ thấy tiểu lão đầu cất tay đẩy ra, lại một tiếng nổ vang rền.

Nhạc Quần không hơn không kém, lại thoái lui hai bước, tiểu lão đầu thì vẫn như trước, người chao đảo chực ngã.

Nhạc Quần sầm mặt, rút Quỷ Đầu trượng xuống, lạnh lùng nói:

- Lão quái, Tây Bắc Phong không chú trọng lắm về chương pháp, hãy bằng vào khí giới mà phân cao thấp!

Tiểu lão đầu so vai:

- Nếu ngươi thua kém nữa thì sao nào?

Nhạc Quần gằn giọng:

- Nếu Nhạc mỗ mà thua thì sẽ tức khắc...

Tiểu lão đầu như hiểu chàng định nói gì, bèn vội xua tay.

- Không nghiêm trọng đến vậy đâu, nếu như người thua hãy chấp nhận một điều kiện của lão phu là xong!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Lão hãy nói ra trước xem thử!

Tiểu lão đầu cười bí ẩn:

- Điều kiện này đối với ngươi dễ như trở bàn tay, tuyệt đối không chút khó khăn, ngươi dám chấp nhận chẳng?

Nhạc Quần ngạo nghễ:

- Môn hạ của Tây Bắc Phong chẳng việc gì là không dám làm cả, hãy tuốt vũ khí ra đi!

Tiểu lão đầu chìa ra hai cánh tay quất queo nổi đầy gân xanh và nói:

- Vũ khí của lão phu đây!

Nhạc Quần gằn giọng quát:

- Lão quái, chính lão đã tự chuốc lấy cái chết, đừng trách môn hạ của Tây Bắc Phong thủ đoạn tàn độc!

Tiểu lão đầu dang hai tay:

- Lão phu mà chết thì có Tiểu Hồng lo liệu hậu sự, hãy yên tâm đi! Oan hồn của lão phu không bao giờ gửi vào thể xác của các ngươi mà giết chóc khắp nơi đâu!

Nhạc Quần quát lớn:

- Xem trượng đây!

Quý Đầu trượng vung lên, vừa ra tay đã tung ra chiêu Luân Hồi bất túc.

"Bình" một tiếng, ngọn Quý Đầu trượng đánh vào cánh tay gầy đét của tiểu lão đầu ngờ đâu lại bật ngược trở lên, suýt nữa đã vượt khỏi tay Nhạc Quần.

Kinh hãi, tức giận và xấu hổ tràn ngập cõi lòng Nhạc Quần. Chàng nương theo kinh lực, lùi ra sau một bước, giơ trượng lên cao.

Tiểu lão đầu chột nghiêm mặt, như không dám xem thường kỳ chiều này, ngưng thân chờ đợi. Thủy Linh Phụng chậm chậm di động về phía trước, thần thái hết sức nghiêm nghị.

Bầu không khí chết lặng, chỉ Vô Tâm vì quá sức hồi hộp, phát ra tiếng thở nặng nề.

“Véo”, bóng trượng trùng trùng từ trên ập xuống, mặt đất rung động, cát bụi mù mịt, chỉ nghe tiểu lão đầu thét lên hoảng hốt:

- Thôi chết!

Đoạn cong người lại như con tôm, nhẩy phốc lên lưng Đào Tiểu Hồng, hơ hải ré lên:

- Chạy mau...

“Rầm” một tiếng vang động, mặt đất đã bị ngọn Quỷ Đầu trượng của Nhạc Quần đánh thành một cái hố to, nhưng Đào Tiểu Hồng cõng tiểu lão đầu trên lưng đã ở ngoài xa hơn hai mươi trượng.

Chỉ nghe tiểu lão đầu lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, chiều này tuy rằng lợi hại, nhưng đáng tiếc là người chưa phát huy được uy lực tối đa, bằng không thì lão phu chẳng những không mở ra được cuộc bói toán, mà cũng chẳng còn tiếp tục phí phạm lương thực nữa rồi! Còn về điều kiện người đã hứa, lần sau gặp lại hãy tính...

Thân pháp của Đào Tiểu Hồng cũng nhanh khôn tả. Tiếng nói của tiểu lão đầu hãy còn văng vẳng trong không trung thì cả hai đã mất dạng.

Nhạc Quần mím chặt môi, “xoạt” một tiếng, Quỷ Đầu trượng rút vào, xót xa nói:

- Bất kể lai lịch của lão quái này ra sao thì mình cũng chẳng thể trách được. Tài nghệ kém cỏi thì biết làm sao hơn...

Thủy Linh Phụng nắm tay chàng dịu giọng an ủi:

- Quần đệ không nên nói vậy, tối nay tử tử còn thê thảm hơn đệ nhiều, hà tất tự trách chú! Dầu sao thì Quần đệ tuổi hãy còn trẻ, làm sao mà độc bộ thiên hạ được?

Thủy Linh Phụng nói rất đúng, chỉ bởi Nhạc Quần từ khi xuất đạo đến nay rất ít khi gặp phải địch thủ, lẽ đương nhiên tự hào là một cao thủ đệ nhất võ lâm.

Song chàng hiểu rõ, võ công của tiểu lão đầu này quyết không kém hơn Đông Hải Ma Ngự. Lão ta là ai? Có thể là sư phụ của Đào Tiểu Hồng chăng?

Không, tuyệt đối không phải! võ công của Đào Tiểu Hồng trước kia kém hơn rất nhiều, chỉ vài tháng trời mà đã tăng tiến gấp mấy lần, vậy thì dứt khoát không phải là sư phụ của y thị.

- Tổ mẹ nó...

Vô Tâm vừa buột miệng liền biết ngay lại phạm vào cố tật, bèn lớn tiếng nói:

- Lão quái này rõ là tà môn, bởi bất kỳ ai cũng chẳng thể tiếp nối chiêu kỳ học của tiểu tử ngươi cả!

Nhạc Quần xua tay hậm hực:

- Vô Tâm, đừng có nói nữa, thật thẹn chết đi được! Chiêu này nếu đối với kẻ khác có lẽ là một sự đe dọa sinh tử, song đối với tiểu lão đầu này...

Chàng dang hai hai tay cười chua chát. Bất chợt, hào khí anh hùng trỗi dậy trong lòng, chàng trầm giọng nói:

- Lão ta nói không sai, gần đây tiểu đệ cũng nhận thấy chiêu này chưa phát huy được uy lực tối đa, phải tiếp tục khổ luyện, mong lần sau gặp lại sẽ đánh bại được lão ta.

Thủy Linh Phụng âu yếm phủ bụi bám trên áo chàng và nói:

- Quần đệ như vậy mới đúng. Ít ra lời nói của lão ta cũng có tác dụng khích lệ cho Quần đệ. Chẳng rõ lão ta đã bảo mở cuộc bói toán là nghĩa là sao?

Nhạc Quần cười gượng:

- Tiểu đệ biết lão ra không hề có ác ý gì với mình. Dường như sự có mặt của họ là cốt nhằm vào chúng ta, và lão cũng hiểu rất rõ về việc của quái nhân nọ. Có điều tiểu đệ nhận thấy việc lão ta đi cùng với Đào Tiểu Hồng có vẻ bất bình thường làm sao ấy. Hiển nhiên võ công của Đào Tiểu Hồng là do lão ta đã dạy, còn về câu mở cuộc bói toán chẳng qua chỉ là nói đùa thôi!

- Dầu thế nào thì lão quái này cũng không phải đơn giản, ta hãy cứ đến núi Hùng Nhĩ xem thử!

- o O o -